

Τον πατέρα του, τον Βέρνερ, ο Χένινγκ ουσιαστικά δεν τον γνώρισε. Τηλεφωνούσε κάποιες φορές, όταν μεθούσε. Του ερχόταν τότε να μιλήσει με τα παιδιά και ψέλλιζε διάφορα δακρύβρεχτα. Ότι τα αγαπάει και μια μέρα θα έρθει να τα πάρει. Αυτά τα λόγια γέμιζαν φόβο τον Χένινγκ και τη Λούνα. Μέχρι σήμερα ο Βέρνερ τούς στέλνει, ανά διαστήματα ετών, κάρτες γενεθλίων, αν και κάνει μονίμως λάθος στην ημερομηνία.

Η μητέρα έκανε τα πάντα ώστε, παρά τις δυσκολίες, να προσφέρει στον Χένινγκ και στη Λούνα ένα υποφερτό οικογενειακό περιβάλλον. Το μεγαλύτερο δωμάτιο του σπιτιού, το οποίο αρχικά προοριζόταν για καθιστικό, ανήκε στα παιδιά. Μια μεγάλη κουρτίνα το χώριζε στα δύο, ώστε το καθένα να έχει τον δικό του χώρο. Όποτε περίσσευαν κάποια χρήματα, η μητέρα αγόραζε στα παιδιά βιβλία, παιχνίδια ή ρούχα. Όλα αυτά τα χρόνια που μεγάλωνε τον Χένινγκ και τη Λούνα, δεν είχε δεχθεί ούτε μία επίσκεψη από άντρα. Για όσο διάστημα θα ζείτε μαζί μου, τους έλεγε, θα ανήκω σ' εσάς. Κι ήταν όμορφη γυναίκα, με μακριά ξανθά μαλλιά, λεπτή, ντυμένη πάντα με πολύχρωμες μπλούζες και τζιν παντελόνια.

Δεν έλαμπε όμως από χαρά. Συχνά βάδιζε σκυφτή εξαιτίας της οσφυαλγίας που τη δυσκόλευε στο περπάτημα. Τα τλαιπωρημένα μαλλιά της τα είχε αφημένα κάτω. Μερικές φορές δεν προλάβαινε ούτε καν να βαφτεί. Ήταν μονίμως εξαντλημένη, καταπονημένη, αγχωμένη και εκνευρισμένη. Έβριζε από μέσα της μ' ό,τι και αν έκανε. Σέρβιρε το φαγητό στο τραπέζι, και έλεγε πόση ώρα είχε ξοδέψει στην κουζίνα για να το ετοιμάσει. Έπλενε τα ρούχα, και παραπονιόταν που ήταν υποχρεωμένη να περνάει τον ελεύθερο χρόνο της πλέ-

νοντας και σιδερώνοντας. Ο Χένινγκ κι η Λούνα ζούσαν με σκυμμένο το κεφάλι. Η μητέρα συγύριζε το σπίτι που είχαν διαλύσει, μεριμνούσε για τα προβλήματα που δημιουργούσαν στο σχολείο, πήγαινε μαζί τους στον γιατρό όταν αρρώσταναν. Για χάρη τους είχε ξεγράψει από το μυαλό της φιλενάδες, συντρόφους, πάρτι, ταξίδια, τέχνες, διάβασμα, κινηματογράφο, θέατρο, ενδιαφέρουσες συζητήσεις, μια καλύτερη θέση εργασίας. Κάθε μέρα τούς υπενθύμιζε ότι εξαιτίας τους ήταν καταδικασμένη να ζει μια ζωή που ούτε της ταίριαζε, ούτε της άρεσε. Γι' αυτό λοιπόν όφειλαν τουλάχιστον να μην τη φορτώνουν με επιπλέον δουλειές. Ο Χένινγκ, ως μεγαλύτερος, θα έπρεπε να την ελαφρύνει στο νοικοκυριό, η Λούνα να είναι φρόνιμη και υπάκουη. Ζούσε στο όριο των δυνάμεών της και ήταν αδύνατον να τα κάνει όλα μόνη της. Σε τελική ανάλυση, άνθρωπος ήταν κι εκείνη, όχι μηχανή.

Συνήθως, με το που τελείωνε αυτά τα κατεβατά, αγκάλιαζε τον Χένινγκ και τη Λούνα, λέγοντας δυνατά: «Αλλά για μένα είστε φυσικά ό,τι πολυτιμότερο! Το ξέρετε, άλλωστε. Είστε το μεγαλύτερο βραβείο μου!».

Αυτό ήταν το χειρότερο. Πίσω από το «μεγαλύτερο βραβείο», ο Χένινγκ διέκρινε τις τύψεις της. Έλεγε «μεγαλύτερο βραβείο» γιατί ντρεπόταν που από μέσα της ευχόταν να τα 'παιρνε και τα δύο ο διάβολος. Ο Χένινγκ είχε συνηθίσει από μικρός, στιδήποτε και αν έκανε, έλεγε ή απλώς σκεφτόταν, να το βλέπει ως αμφισβήτηση της ευτυχίας της μητέρας του. Αρκετά συχνά ευχόταν να μην είχε γεννηθεί. Στα δεκαπέντε του σκεφτόταν σοβαρά να αυτοκτονήσει ή τουλάχιστον να φύγει από το σπίτι, για να απαλλάξει τη μητέρα του από την παρουσία του. Υπήρχε, όμως, η Λούνα. Ήταν πολύ μικρή,

τον χρειαζόταν, ήταν απολύτως αδιανόητο γι' αυτόν να την εγκαταλείψει. Περιμένε μέχρι τα δέκατα έκτα της γενέθλια προτού φύγει. Περισσότερο δεν άντεξε. Εκείνος ήταν δεκαεννιά και είχε πάρει το απολυτήριο. Η Λούνα διέκοψε το σχολείο όταν έφυγε ο Χένινγκ. Τίποτα στον κόσμο δεν ήταν ικανό να την πείσει να μείνει μόνη με τη μητέρα της και να ολοκληρώσει τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Ακολούθησε τον Χένινγκ αρχικά στη Λειψία, όπου σπούδαζε, και κατόπιν στο Γκέτινγκεν, όπου έπιασε την πρώτη του δουλειά. Όταν ο Χένινγκ γνώρισε την Τερέζα, η Λούνα άρχισε να γυρνάει εδώ κι εκεί.

Τον καιρό που ο Χένινγκ κι η Λούνα έφυγαν από το σπίτι, η μητέρα ήταν περίπου σαράντα πέντε ετών. Άφησε δουλειά και σπίτι και μετακόμισε στο Βερολίνο, όπου σήμερα εργάζεται σε μια μικρή γκαλερί, ζωγραφίζει, συχνάζει σε καφέ και μιλάει στο τηλέφωνο για συναυλίες και εγκαίνια. Ο Χένινγκ θεωρεί ότι η μητέρα του αξίζει αυτή την ελευθερία περισσότερο από κάθε άλλον άνθρωπο στον κόσμο και ελπίζει να έχει έναν σύντροφο. Όταν την ρωτάει σχετικά, εκείνη γελάει και του απαντάει πως αυτό δεν τον αφορά.

Για την Μπίμπι και τον Γιόνας η μητέρα του δεν δείχνει ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Λέει πως στη ζωή της έχει σκουπίσει αρκετά κωλαράκια μωρών. Ο Ρολφ κι η Μάρλις είναι, συγκριτικά, πραγματικά καλοί παππούδες, πράγμα στο οποίο συμφωνούν ο Χένινγκ κι η Τερέζα, κάθε φορά που εκείνοι επιστρέφουν στη Ρώμη. Παρ' όλα αυτά, μετά την αναχώρηση των παππούδων και οι δύο νιώθουν για μέρες απίστευτη εξάντληση.

Ο Χένινγκ έχει φτάσει στις απαρχές της απότομης ανηφόρας. Μερικές φορές οι πλαγιές φαντάζουν πιο απότομες από

μακριά απ' ό,τι από κοντά. Ένας γκρεμός μπορεί να φαίνεται ότι υψώνεται κατακόρυφα, αλλά όσο πλησιάζει κανείς να διαπιστώνει μια πιο ομαλή κλίση. Προφανώς ο ορεινός όγκος του Φεμές δεν ήταν έτσι. Ο δρόμος ορθώνεται μπροστά του σαν σηκωμένη ράμπα· με τις πρώτες κιόλας πεταλιές ο Χένινγκ καταλαβαίνει πως πρέπει να κατεβάσει αμέσως ταχύτητα. Σκοπεύει να κρατήσει την τρίτη ταχύτητα τουλάχιστον μέχρι τις πρώτες διαδοχικές στροφές, κατόπιν ν' αλλάξει στη δεύτερη, και να φυλάξει τη μικρότερη για το τελευταίο κομμάτι του δρόμου. Ύστερα από λίγα μέτρα διαπιστώνει ότι είναι αδύνατο να υλοποιήσει αυτό το σχέδιο. Πρέπει να κατέβει κατευθείαν στην πρώτη ταχύτητα. Αποδεικνύεται τώρα πως η κλίση μπορεί όντως να είναι μεγαλύτερο πρόβλημα από τον αέρα. Το ποδήλατο μεταμορφώνεται σε μια σκάλα με υπερβολικά ψηλά σκαλοπάτια, κινείται με πιο αργή ταχύτητα και από τον ρυθμό βαδίσματος. Στην πραγματικότητα, ο Χένινγκ θα έκανε πιο γρήγορα αν κατέβαινε και έσπρωχνε. Αυτό, όμως, αποκλείεται. Θα ανέβει το βουνό κάνοντας διαλείμματα, όσο το δυνατόν λιγότερα κι όποτε παρουσιάζεται ανάγκη. Σηκώνεται δοκιμαστικά από τη σέλα, αλλά ο τύπος του ποδηλάτου δεν του επιτρέπει να στέκεται όρθιος στα πεντάλ. Ο αέρας δεν στεγνώνει πια τον ιδρώτα του. Μέσα σε δευτερόλεπτα αισθάνεται την πλάτη του μουσκεμένη, το μπλουζάκι είναι βαμβακερό και όχι φτιαγμένο από κάποιο ειδικό υλικό. Οι μηριαίοι μύες αρχίζουν να συσπώνται. Νιώθει τον λαιμό του σαν γυαλόχαρτο κι ένα σφίξιμο πίσω από τους κροτάφους, που πιθανώς οφείλεται σε αφυδάτωση. Ο Χένινγκ αρχίζει να φωνάζει από μέσα του συνθήματα στον ρυθμό των περιστροφών του πεντάλ:

Σκατοαέρα, σκατοαέρα, σκατοαέρα.

Με τα συνθήματα τον καταλαμβάνει θυμός. Θυμός για τον αέρα – γιατί πρέπει να φυσάει τόσο δυνατά, ειδικά σήμερα, και επιπλέον από κάθε δυνατή διεύθυνση; Θυμός για το βουνό – πώς, διάολε, γίνεται να υπάρχει κάτι τόσο απόκρημνο; Θυμός για τα αυτοκίνητα, που περνούν ξυστά από δίπλα του. Θυμός για το ποδήλατο, που δεν διαθέτει ακόμα μικρότερες ταχύτητες.

Σκατοαέρα.

Ο θυμός τού δίνει δύναμη. Του φαίνεται ότι ολοκληρώνει λίγο πιο εύκολα κάθε πεταλιά. Ο θυμός του είναι γενικός. Όχι μόνο για τον δρόμο, τον αέρα και το βουνό. Είναι θυμός για τα πάντα, ένας θυμός σαν ενεργειακό πεδίο, σαν τη θερμότητα και το φως. Μέσα του ο Χένινγκ φλέγεται.

Σκατοδουλειά, σκατο-«αυτό», σκατόκοσμε.

Ο Χένινγκ σφίγγει το τιμόνι, οι αρθρώσεις των δαχτύλων ασπρίζουν από το σφίξιμο. Σε κάθε πεταλιά πατάει με όλη του τη δύναμη, κοντεύει να πάθει θλάση μυών.

Σκατο-Τερέζα, σκατο-Τερέζα, σκατο-Τερέζα.

Μπορεί να μην ταιριάζει πολύ στον ρυθμό, αλλά, παρ' όλα αυτά, του δίνει ικανοποίηση.

Σκατο-Γιόνας, σκατόπαιδα, σκατοοικογένεια.

Ο Χένινγκ πασχίζει με όλες του τις δυνάμεις. Αντλεί τα τελευταία αποθέματα. Κάτι προσπαθεί να βγει στην επιφάνεια. Κάτι που μπορεί να αξιοποιήσει. Μετά όμως θέλει να ανέλθει στην επιφάνεια και να ξεχυθεί προς τα έξω κάτι πελώριο. Ο Χένινγκ προσπαθεί να το συγκρατήσει, να το καταπιέσει, αλλά είναι αργά. Στο κεφάλι του ηχεί το σύνθημα:

Σκατο-Μπίμπι, σκατο-Μπίμπι, σκατο-Μπίμπι.

Δεν μπορεί να το σταματήσει, το επαναλαμβάνει ξανά και ξανά.

Σκατο-Μπίμπι, σκατο-Μπίμπι.

Ο θυμός του έχει φτάσει σε σημείο πυράκτωσης, στο κέντρο, στα έγκατα του ηφαιστείου απ' όπου εκλύεται η λάβα. Ο Χένινγκ ξεσπάει σε κλάματα. Κλαίει χωρίς να μπορεί να συγκρατηθεί. Τα δάκρυά του έχουν καλύψει τα μάτια του και δεν βλέπει πια τίποτα.

Σκατο-Μπίμπι.

Δεν σκέφτεται πλέον τίποτα, ουρλιάζει. Δεν έχει ιδέα τι εννοεί μ' αυτό το σύνθημα. Δεν υπάρχει άλλος άνθρωπος στον κόσμο που να αγαπάει τόσο πολύ. Αλλά ο παράφορος θυμός του είναι ανεξέλεγκτος.

Σκατο-Μπίμπι!

Κοιτάζει γύρω του και συνειδητοποιεί πως βρίσκεται στα μισά. Μένει έκπληκτος σαν να 'χει πάθει σοκ. Δεν μπορεί να πιστέψει σε τι ύψος έχει κιόλας φτάσει. Σταματάει. Προσπαθεί να σταθεί όρθιος απέναντι στον αέρα που τον χτυπάει. Τα δάκρυα στεγνώνουν, ο θυμός βουβαίνεται. Ισιώνει την πλάτη και κοιτάζει προς την κοιλάδα. Ο δρόμος που έχει ακολουθήσει φαντάζει μικροσκοπικός, σαν τμήμα μακέτας σιδηροδρομικού μοντελισμού, μια λεπτή λωρίδα εντελώς άδεια προσώρας, λες και ξαφνικά στέρεψε η πηγή που τροφοδοτεί αδιάλειπτα τον κόσμο με αυτοκίνητα.

Ο Χένινγκ χαμογελάει. Παρά την εξάντληση, αισθάνεται δυνατός. Κοιτάζει προς την κορυφή, το πέρασμα φαίνεται αρκετά κοντά. Στις βεράντες δεν υπάρχει ψυχή, άλλωστε τα εστιατόρια δεν έχουν ανοίξει ακόμη. Βγάζει το κινητό από τη στενή τσέπη της αθλητικής του φόρμας. Είναι δέκα το πρωί,

ανήμερα Πρωτοχρονιάς. Απίστευτο! Βρίσκεται κιάλας δύο ώρες στον δρόμο. Τώρα είναι σίγουρος πως θα τα καταφέρει. Ωστόσο, νουθετεί τον εαυτό του να παραμείνει προσγειωμένος. Έχει καλύψει μόνο το πρώτο μισό της απότομης ανηφόρας, το δεύτερο θα είναι μακρύτερο και δυσκολότερο, ό,τι και αν λένε οι μαθηματικοί. Το ακριβώς αντίθετο απ' αυτό που συμβαίνει με τις διακοπές: Το δεύτερο μισό τους περνάει πάντα δυο φορές πιο γρήγορα.

Φέρνει ξανά το ποδήλατο στο ρεύμα του δρόμου, κανονίζει με την άκρη του ποδιού το σωστό ύψος του δεξιού πεντάλ και πατάει πάνω ρίχνοντας όλο το βάρος του σώματός του για να ξεκινήσει. Χάνει την ισορροπία του και πέφτει προς την άλλη πλευρά. Την τελευταία στιγμή καταφέρνει να συγκρατήσει το ποδήλατο και να μη σωριαστεί στην άσφαλτο. Ο αέρας και η γωνία κλίσης του οδοστρώματος δεν του επιτρέπουν να πάρει την απαιτούμενη φόρα και να ισορροπήσει. Ο Χένινγκ τοποθετεί το ποδήλατο κάθετα στον δρόμο, ξαναβάζει το δεξί πόδι στο πεντάλ, σπρώχνει με το αριστερό και ξεκινάει. Η υπό κλίση εκκίνηση δεν συνιστά πρόβλημα. Φτάνει μέχρι την άλλη πλευρά του δρόμου, στρίβει προς τα πίσω, κρατάει πορεία διαγώνια προς τον γκρεμό. Επιταχύνει ελάχιστα στα τελευταία μέτρα, προωθείται με ρυθμικά επαναλαμβανόμενες κινήσεις ως την επόμενη κλειστή στροφή. Με τον τρόπο αυτό σπάει την ανηφόρα σε μικρά τμήματα, οδηγεί στον φιδωτό δρόμο κάνοντας ζιγκ ζαγκ, καταβάλλει σκληρή προσπάθεια σε κάθε στροφή, και όταν πηγαίνει διαγώνια, μπορεί να πάρει σύντομες ανάσες. Ο Χένινγκ διανύει με ακόμα μεγαλύτερη δυσκολία κάθε μέτρο, ωστόσο σημειώνει πρόοδο. Αργά και σταθερά σαν σαλιγκάρι. Προχωράει.

Το ξέσπασμά του σε κλάματα τώρα του φαίνεται παράξενο, ο ξαφνικός θυμός για την Μπίμπι, ανόητος και άδικος. Νιώθει ντροπή.